

śl. J. Trzanowski

1. Drzew - ko jed - no znam zie - lo - ne, ślicz - na to o - li - wa,
2. Drzew - ko to z ko - na - ry swy - mi wždy się roz - zie - le - nia
3. Ten sło - wi - czek naj - pięk - niej - szy, do któ - re - go śpie - szę,
4. Błą - dząc w le - sie dnia pew - ne - go głos ten u - sły - sza - łem,
5. Od - łąd, gdy się du - sza zdrze - mnie w świe - cie u - tru - dzo - na,

1. tam sło - wi - czek u - lu - bio - ne pie - śni słod - ko śpie - wa.
2. i po ca - łej wiel - kiej zie - mi ma roz - ga - łą - zie - nia.
3. to Pan Je - zus naj - wdzięcz - niej - szy, Nim swe ser - ce cie - szę.
4. gdy o - chło - dy o - liw - ne - go drze - wa po - żą - da - łem.
5. wnet ją zno - wu wzbu - dzi we mnie głos Chrys - tu - sa Pa - na.

1. Jak - że by się ra - do - wa - ła du - sza, gdy - by
2. Z wier - chów się dwu - na - stu skła - da, na nich to sło -
3. Je - go głos i mo - wa mi - ła wszys - tkie kra - je
4. Weń wsłu - chi - wać się po - czą - łem i w swe ser - ce
5. O, jak blo - gą jest ta chwi - la, gdy sło - wi - czek

1. u - sły - sza - ła śpiew sło - wi - czka te - go!
2. wi - czek sia - da, nu - cąc pie - śni wdzięcz - ne.
3. na - peł - ni - ła i prze - ni - ka ser - ca.
4. Go przy - ją - łem — dał mi no - we ży - cie.
5. ją po - si - ła słod - kim śpie - wem swo - im!

6. Dusza teraz już na świecie
nie chce znać niczego,
w dzień i w nocy, w zimie, w lecie
ma słowiczka swego,
który wiernie ją miłuje
i królewskie już gotuje
gody jej w swym niebie.

7. Śpiewaj, mój słowiczku, śpiewaj,
wołam mnie do siebie,
senność duszy mej rozwiewaj,
by słuchała ciebie.
O Jezusie, drogi Panie,
gdy nadejdzie me skonanie,
daj, bym głos Twój słyszał!